

НЕКРОЛОГ

МИКОЛА ПАВЛОВИЧ КОРПАНЮК

Не стало Миколи Павловича Корпанюка... Пішов у вічність син українських Карпат, який завжди відчував себе сином великої України, держави, за яку ще потрібно було боротися, молитися й усім серцем вірити в її майбутнє, наближати його. Таку долю обрав собі Микола Павлович — принципового борця-інтелектуала, невтомного просвітника, самовідданого вченого-медієвіста, небайдужого громадянина, щирого послідовника його улюбленого Григорія Сковороди.

Ця втрата у дні, коли за свободу України гинуть тисячі найкращих, коли тихий рай Сковороди і вишневі садки Шевченка здригаються від вибухів рашистських бомб і ракет, відчувається особливо гостро. Усі, хто знав М. Корпанюка, не могли не помітити в ньому невтомного й дієвого патріота України. І ось тепер він пішов у засвіти разом із воїнами, які боронять нашу землю на полі бою. Він став одним із них.

Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України був для вченого, за його ж словами, «рідною домівкою». Тут він 1988 р. захистив кандидатську дисертацію «М. О. Максимович — дослідник давньої української літератури», а в 1997-му — докторську працю за темою «Розвиток українського крайового (монастирсько-церковного) літописання XVI—XVIII ст.: тематика, проблематика, стилі». Він із гордістю вважав себе учнем медієвістичної наукової школи члена-кореспондента НАН України О. Мишанича. Обговорення його дисертацій, монографій, наукових проєктів завжди було подією на засіданнях відділу давньої української літератури. У Миколи Павловича було багато цікавих ідей для реалізації: енциклопедія «Слова о полку Ігоревім», енциклопедія давньої української літератури, енциклопедія Григорія Сковороди...

На нові дослідницькі горизонти вийшло українське сквородинознавство, коли за участі й ініціативи М. Корпанюка в Переяславському педагогічному університеті (тепер це Університет Григорія Сковороди в Переяславі) було започатковано проєкт «Сквородо-

динівські читання», у якому незмінно бере участь і наша установа (усього відбулося 20 конференцій). Для координації зусиль вітчизняних і зарубіжних дослідників життя і творчості Сковороди професор М. Корпанюк організував науково-навчальний Центр Сковородинознавства, який очолював із 2006 р., редагував періодичний збірник «Переяславські сковородинівські студії», опікувався численними студентськими конференціями та конкурсами. Інституту літератури було легко і приємно співпрацювати з Миколою Павловичем, адже він був надійною, висококваліфікованою і сумлінною людиною, яка ніколи не зупинялася на півдорозі. Він був постійним і бажаним автором журналу «Слово і Час», його опонентські виступи на захистах дисертацій у спеціалізованій вченій раді Інституту літератури завжди вражали глибиною й принциповістю, його блискучі розділи до академічної «Історії української літератури» у дванадцяти томах стали окрасою цього видання. Загалом спадщина вченого нараховує близько 200 праць, зокрема чотири монографії. Українська медієвістика збагатилася його цікавими гіпотезами й ідеями, переконливими висновками, глибокими судженнями.

Постійний науковий пошук, робота зі студентами, аспірантами, докторантами, участь у різноманітних громадських проєктах і організаціях складала основу й ціль життя професора М. Корпанюка. Але була ще й родина: дружина, діти, онуки, яких він безмежно любив і якими пишався. 25 липня, на жаль, осиротіли не тільки рідні Миколи Павловича, осиротіли українська наука й освіта, осиротіло вітчизняне сковородинознавство в рік 300-річчя Сковороди. Він залишив по собі великий спадок, великі плани і мрії, головна з яких — вільна і квітуча Україна. Дай Боже, щоб усе склалося так, як цього хотів Микола Павлович. Вічна Вам пам'ять, дорогий колего і побратиме!

Із глибоким сумом

*Колектив Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України,
відділ давньої української літератури, редакція журналу «Слово і Час»*